

[Dagmar Mørk Jensen]

de lavest mulige medicinpriser og -omkostninger. Der er intet i det foreliggende forslag, der dokumenterer, at tingene bliver bedre eller billigere, blot fordi de bliver offentlige, så Det Radikale Venstre afviser forslaget.

Pia Dahl (FP):

Vi ser med en vis skepsis på det foreliggende forslag. Lægemedelproduktion i offentligt regi kan dårlig forlignes med Fremskridtspartiets politik, som det vil være flere bekendt her i salen.

Vi kan ikke forestille os, at denne produktion skulle kunne blive rentabel. Offentlig virksomhed af denne art kører som regel på frihjul uden et virkeligt økonomisk ansvar.

Imidlertid ser vi også visse positive træk i dette forslag, bl.a. med hensyn til sygehusenes mulighed for direkte køb af lægemidler fra henholdsvis importør og fabrik.

På det foreliggende grundlag skal jeg betro Socialdemokratiet, at vi gerne vil følge udvalgsarbejdet rigtig nøje og altså ikke umiddelbart forkaster forslaget.

Jørgen Tved (FK):

Normalt hører man fra denne talerstol, hvordan der skal spares, hvordan vi skal passe på ressourcerne, og hvor meget der skal skæres ned. Nu har vi fået et forslag, som kunne give kommuner og amter mulighed for at producere nogle apotekervarer til en lavere pris end den, de normalt skal købe dem til hos grossister eller apoteker, og straks springer den borgerlige fløj frem og slår syv kors for sig og siger: Det, der er afgørende for os, er at sikre, at den private profit får sin gode del af kagen. Det var måske ikke helt de ord, der blev brugt, men det var det, der var meningen; den var ikke til at tage fejl af.

Vi synes, at forslaget sigte er godt. Hvis det var økonomiske hensyn, man skulle tage, var det klart, at vi alle sammen burde klappe i hænderne og spørge: Hvorfor er vi ikke begyndt på det for længe siden? Hvis det drejede sig om at skaffe medicinalvarer frem til hospitalerne med så små omkostninger som muligt, var det da klart, at man skulle give hospitalerne muligheder for at fremstille disse produkter, som jo for manges vedkommende meget nemt kan fremstilles på hospitalerne. Men det er ikke det, sagen drejer sig om. Det, det drejer sig om, er at sikre, at også den privat profit og geschæft sikres de flest mulige midler.

Vi synes som sagt, at forslaget peger i den rigtige retning, og vi er meget indstillet på at følge det.

Der har været talt meget om apotekerne, om, at vi skulle opretholde dette efter min opfattelse noget gammeldags foretagende, og at vi ikke måtte skade disse apotekere. Nu er det ikke min opfattelse, at de er sådan lige på sultens rand, eller at de er lige ved at gå fallit. Efter de oplysninger, som tidligere har været bragt frem i sundhedsdebatten, har vi indtryk af, at de har det ganske godt, måske en hel del bedre end de fleste af de mennesker, der skal bruge deres produkter.

Vi synes ikke, at man skal opretholde dette system. Man laver jo ikke ret mange produkter mere på apotekerne, det er meget ofte blot en ekspeditionssag at levere et eller andet produkt over disken til nogle af de, jeg havde nær sagt ulykkelige mennesker, der skal betale nogle fantastiske priser for det.

Der var for nogen tid siden nogle tanker fremme - i Århus Amt, tror jeg det var - om, hvor meget man kunne spare, hvis man kunne springe grossistledet over. Straks blev der slået alarm. Det måtte man naturligvis ikke; man skulle sikre, at også grossisterne fik deres del af kagen.

Oplysningerne i bemærkningerne til forslaget går ud på, at medicinaludgifterne var på 4½ mia. kr. i 1986, og det er da klart, at kan produkterne fremstilles bedre og billigere ved, at sygehusapotekerne gør det, skal man da udnytte den situation.

Det lyder også grotesk, at der ikke må være et samarbejde amterne imellem, at man ikke må levere til hinanden, hvis det kan ske på en økonomisk fordelagtig måde. For mig lyder det også fuldkommen tosset, at en kommune kan fremstille nogle produkter, som man derefter ikke må levere til plejehjem og andre kommunale institutioner. Det ville ellers efter min opfattelse være naturligt.

Må jeg så bare sige, at jeg havde været lidt mere tilfreds, om fru Dagmar Mørk Jensen havde holdt sin egen tale i stedet for at læse fru Kirsten Lees op, for fru Kirsten Lees var efter min opfattelse betydelig mere Venstre end radikal. Det havde måske tjent alle parter bedst, om vi havde hørt lidt om, at det også var små menneskers tarv, man tog hensyn til i denne sag.